ΔΡ18| ΑΙΓΥΠΤΟΣ

2020 · https://docs.theosis.work/db/chapters/2020/δρ18-αιγυπτοσ/

Η Αίγυπτος είναι η χώρα που απλώνεται στα βόρεια της Αφρικής. Είναι η χώρα που οι Πατέρες του Ισραήλ εγκαταστάθηκαν και έζησαν και γέννησαν εκεί και αυξήθηκαν, σαν σπορά σ’ αυτήν. Είναι η χώρα που ο Θεός ευδόκησε να αποστείλει τον Υιό Του, για να διασωθεί από τη μανία του Ηρώδη, «εγερθείς παράλαβε το παιδίον και την μητέρα αυτού και φεύγε εις Αίγυπτον» (Ματθ. Β΄, 13), και να παραμείνει σ’ αυτήν μέχρι τη στιγμή που ο θάνατος του Ηρώδη θα επέτρεπε την επάνοδο του Υιού του Θεού στη χώρα Του: «εξ Αιγύπτου εκάλεσα τον υιόν μου» (Ματθ. Β΄, 15).

Αυτή η σκοτεινή και μυστηριώδης χώρα, είναι η χώρα της Ουσίας και Ζωής και συμβολίζει τη σωματική συνείδηση, την τόσο σημαντική για τη διαιώνιση του σώματος. Είναι η χώρα που περιέχει την Ουσία της σωματικής συνείδησης. Όταν όμως η συνείδηση έχει υπεραυξημένη την υλική αίσθηση, τότε προκαλεί αλλοίωση της Ουσίας και κάλυψη της ψυχής με το σκότος της άγνοιας, και έχουμε έτσι την κυριαρχία της λεγόμενης σαρκικής, αισθησιακής ή υλικής συνείδησης.

Έτσι το σκοτεινό και μυστηριώδες βασίλειο της Αιγύπτου, για τη μη αναγεννημένη ψυχή, σημαίνει άγνοια και αφάνεια. Όμως πέρα απ’ αυτήν την κατάσταση, η Ουσία της Αιγύπτου, η εσωτερική της Ουσία, για όποιον τη γνωρίζει καλά και μπορεί να διεισδύσει μέσα της, είναι ύπαρξη πλούτου και Πολιτισμού.

Και ο μεν πλούτος εξασφάλιζε σ’ αυτήν όσα χρειαζόταν για την επαρκή συντήρησή της και τη διαιώνισή της, ο δε Πολιτισμός της φανέρωνε σοφία και γνώση και χαρίσματα του νου και της ψυχής. Εναρμονίζοντας έτσι όλ’ αυτά, η Αίγυπτος φανέρωνε την εσωτερική κατάσταση μιας χώρας ικανής με τη συνύπαρξη αυτών των αγαθών να βασιλέψει με πλούτο και Χάρη, προσδίδοντας στον εαυτό της τις προϋποθέσεις για άνοδο, η οποία θα επέφερε μια εξέλιξη διαφορετική, ανώτερη, υψηλότερη, που να μπορεί να οδηγήσει τη χώρα σε επίπεδα Πνευματικού πολιτισμού και πλούτου, σε επίπεδα ενύπαρξης εντός Θείας Χώρας, Θείας Σοφίας, Θείας Αιώνιας Αληθινής Ζωής και Δημιουργίας.

Αυτά όμως αφορούν την έσω Αίγυπτο, το εσωτερικό της, το οποίο αγνοούμε, που βρίσκεται σε αφάνεια, το καλυμμένο με την άγνοια και τη σκληρή όψη του σκότους και της δουλείας. Μέσα σ' όλα αυτά είναι κρυμμένος ο θησαυρός της Αιγύπτου, καλυμμένος καλά από το βλέμμα του Καλού και της Αγάπης.

Η άγνοια έχει καλύψει με τα πέπλα της αφάνειας τα χαρίσματα αυτά, που θα μπορούσαν να επιφέρουν την ουσιαστική εξελικτική ανάπτυξη και να έλξουν το Φως, θέτοντας έτσι φραγμό στην ανάπτυξη και έκφραση των Θείων Χαρισμάτων και επιτρέποντας στη σωματική συνείδηση να τρέφεται με ξένες ουσίες, εκφράζοντας έτσι τα χαμηλής ποιότητας, όπως είναι φυσικό, γεννήματά της.

Έτσι η συνείδηση, από τη στιγμή που δεν έλκει Φως και δεν αφομοιώνει αυτό ως Φως, επιδεχόμενη τις επιδράσεις του, παύει να είναι Πηγή Ουσίας και Ζωής για την υπόσταση του ανθρώπου και υφίσταται πλέον ως σαρκική, αφημένη πλήρως στην υπηρεσία της ύλης και στην κατοχή της από αυτήν.

Μα πώς είναι δυνατόν να επιτρέπει ο Άρχοντας, που έχει ειδική εξουσία σ' αυτήν (ο Νους), την πλήρη παράδοση σε τέτοια κατάπτωση και διασυρμό της Ουσίας σε αφάνεια και αποκλεισμό και δουλεία από την πλήρως διαποτισμένη από την ύλη συνείδηση;

Όχι βέβαια επειδή δεν είναι σε θέση να γνωρίζει και να διακρίνει το Αληθινό από το ψεύτικο, το Φως από το σκοτάδι, το Όμορφο από το άσχημο, το Σωστό από το λάθος, τη Μία και Μόνη Αλήθεια του Θεού.

Απλώς τώρα δεν είναι σε θέση να διακρίνει, γιατί έχει εμποτισθεί πλήρως από την ύλη και ο ίδιος, μέχρι του σημείου να ταυτίζεται με αυτήν και να υποκινείται από αυτήν, εργαζόμενος γι' αυτήν ως Διάνοια.

Τόσο μεγάλη είναι η απορρόφηση της ύλης από την υπόσταση, ώστε την υπηρετεί ολοκληρωτικά, έχοντας τη λαθεμένη αίσθηση ότι υπηρετεί το Θεό. Μα ο Θεός δεν είναι ύλη, ούτε έχει καμιά σχέση μ' αυτήν. Ο Θεός είναι Φως, και ο άνθρωπος δεν επιτρέπει στο Φως να διαποτίσει την ύλη

του και να την κάνει κι αυτήν Φως. Δεν επιτρέπει στο Φως να μπει μέσα στο ψεύτικο βασίλειό του, να το διαποτίσει και να το αναγάγει σε αληθινό, άξιο να συμπεριληφθεί στο Θείο Βασίλειο του Παντός.

Ο άνθρωπος είναι κύριος της ύλης, μα η ύλη τον έχει κυριέψει πιότερο, και πάνω απ' όλα η σαρκική αισθησιακή συνείδηση βασιλεύει, υποκινώντας τον άνθρωπο, ο οποίος πλάστηκε και προορίστηκε να γίνει Σύνθεος, και ως Σύνθεος να βασιλέψει και να Συγκυβερνήσει τα Σύμπαντα, ως Θεία Υπόσταση, κι όχι να είναι άρχοντας της φθαρτής ύλης, σαν ύλη κι αυτός. Η κυριαρχία του στην ύλη και η διαμονή σ' αυτήν έληξε. Στο μέλλον είναι ο ίδιος υπεύθυνος για την εξέλιξή του την ανοδική πλέον και την έλξη του προς το Φως.

Είναι καιρός ν' αποκαλυφθεί στα μάτια του Φωτός η έσω συνείδηση, και κάτω από την επίδραση Αυτού να αναχθεί σε υψηλότερη και λεπτότερη η ήδη υπάρχουσα υλική συνείδηση.

Αυτή η εντός του ανθρώπου ευρισκόμενη σκοτεινή χώρα, η οποία επιφέρει σ' ολόκληρη την υπόσταση την επιρροή και τις επενέργειές της προσδίδοντας σκοτεινότητα, πρέπει και είναι καιρός να διαλυθεί με το Θείο Φως και να περιληφθεί ως Φως στο Φως, αφού πρώτα φτάσει στην κατάσταση να εκχέει η ίδια Φως, αντλώντας από τη Μία Πηγή του Φωτός.

Μεγάλο το βασίλειο της Αιγύπτου απλώνεται κι αντιπροσωπεύει το τμήμα του ανθρώπινου οργανισμού που βρίσκεται κάτω από το διάφραγμα, και στο οποίο επιτελούνται πολλές από τις κύριες λειτουργίες του εσωτερικού ανθρώπινου μηχανισμού.

Ο Άρχοντας της Αιγύπτου «Φαραώ» είναι η ιθύνουσα σκέψη, η οποία επενεργεί πάνω στο «ηλιακό πλέγμα», το ευρισκόμενο στον οργανισμό και το οποίο αντιπροσωπεύει τον εγκέφαλο του σώματος, αυτόν που διοικεί το τμήμα της Αιγύπτου και κατευθύνει τις ευρισκόμενες σ' αυτό και υφιστάμενες λειτουργίες (κυκλοφορία, πέψη, αφομοίωση κλπ.).

Είναι το Νευρικό Κέντρο, μέσω του οποίου η ιθύνουσα σκέψη «Φαραώ» ενεργεί μεταφέροντας έτσι σε όλα τα τμήματα τις δονήσεις της και τις επιδράσεις της. Έτσι έχουμε τη σκληροκαρδία του Φαραώ, ο οποίος δεν επιτρέπει στο λαό ν' αναχωρήσει από τη Χώρα του, γνωρίζοντας τα οφέλη που έχει από αυτόν, τη στιγμή που τον έχει υποτάξει στο θέλημά του. Ο λαός αυτός, ο

ευρισκόμενος στη χώρα αυτή, υποδουλωμένος στην άρχουσα συνείδηση, που δεν είναι άλλη από τη σαρκική, διατελεί σε δουλεία σκότους, προσδίδοντας σ’ αυτό την Ουσία του, Αυτήν που μοναδικό σκοπό έχει ν’ αναγάγει τα πάντα.

Κι όμως ο Φαραώ, καλύπτοντας τη σκληρότητά του με ύπουλη αγάπη και δήθεν ενδιαφέρον, εμποδίζει την ελευθερία κι ενδυναμώνει τα δεσμά της δουλείας, προκειμένου να κατοχυρώσει την αδράνεια του ήδη κουρασμένου και ταλαιπωρημένου λαού. Τα χέρια αυτού του λαού είναι που προσφέρουν εργασία σκληρή και αποφέρουν και συλλέγουν τον «σίτο» και γεμίζουν τις σιταποθήκες της χώρας.

Ο «σίτος» αυτός είναι η Ουσία εκείνη, η οποία στηρίζει και τρέφει και δυναμώνει και ζωογονεί τον άνθρωπο, είναι η Ουσία της Ζωής, που έλκεται και συσσωρεύεται στον οργανισμό από τα Κέντρα, τα οποία γι’ αυτόν το σκοπό υπάρχουν.

Όταν η Ουσία αυτή χρησιμοποιείται σωστά, προσδίδει Ζωή και οδηγεί στην Αιωνιότητα και την Ευδαιμονία, όταν όμως γίνεται κακή χρήση για σκοπούς άλλους, που δεν έχουν σχέση με το Θείο Θέλημα, τότε επιφέρει μαρασμό της Αληθινής Ζωής, της ευρισκόμενης στην υπόσταση, και αύξηση της υλικής συνείδησης, η οποία υποκινείται μόνο από συμφέρον.

Έτσι ο «Φαραώ», ο οποίος έχει αναπτύξει την αισθησιακή υλική συνείδηση, χρησιμοποιεί τα Κέντρα της χώρας του μόνο για τη συσσώρευση Ουσίας, την οποία ο ίδιος χρησιμοποιεί όπως θέλει, στερώντας την από το λαό, που του προσκομίζει αυτήν, και δίνοντάς του μόνο όσο χρειάζεται για να ζει και να εργάζεται.

Έτσι τα στοιχεία του οργανισμού που είναι σε θέση να έλξουν Θεία Ουσία, υφίστανται μόνο για να επιφέρουν αυτήν, δεν έχουν όμως το δικαίωμα να κρατήσουν από αυτήν, παρά μόνο όσο ο υφιστάμενος άρχοντας επιτρέπει σ’ αυτά. Όλο σχεδόν αυτό το μέρος της Ουσίας διατίθεται στην ύλη και δαπανάται από αυτήν, τροφοδοτώντας κατώτερα Κέντρα κι ενισχύοντας την εγκαθίδρυση της ύλης στην υπόσταση.

Έτσι έχουμε τη διοχέτευση της Θείας Ουσίας σε Κέντρα τα οποία εκπροσωπούν και ενισχύουν τη σαρκική και αισθησιακή συνείδηση, με αποτέλεσμα την αύξησή της, την αύξηση της γενετήσιας

ορμής και την αυξημένη όρεξη απόλαυσης του φαγητού.

Τα Κέντρα και οι λειτουργίες του σώματος παίρνουν από το «ηλιακό πλέγμα», μέσω του οποίου η ιθύνουσα σκέψη, «Φαραώ», εκπέμπει δονήσεις και κατευθύνει ανάλογα με τη θέλησή του την Ουσία, την οποία παίρνει από αυτές, κατευθύνοντάς την ανάλογα με το βαθμό ανάπτυξης της αισθησιακής συνείδησης.

Όπως είναι φυσικό, εφόσον η σωματική συνείδηση είναι ανεπτυγμένη, γίνεται άσκοπη κατανάλωση της Ουσίας, διοχετευόμενη αποκλειστικά σε Κέντρα της ύλης και επιφέροντας έτσι, με τη στέρησή της, αδράνεια στα Κέντρα τα οποία προορίζονταν να λάβουν την Ουσία του Φωτός για την αναγωγή τους και αναγωγή ολόκληρης της υπόστασης, δημιουργώντας μ’ αυτόν τον τρόπο την κυριαρχία της ύλης.

Έτσι έχουμε την ανθρώπινη υπόσταση να κραδαίνεται ολοκληρωτικά στους κραδασμούς της ύλης, χρησιμοποιώντας και την Ουσία της για το σκοπό αυτό. Μα η κυριαρχία του «Φαραώ» είναι τέτοια, που δεν επιτρέπει να γίνει διαφορετικά, και παραμένει έτσι σκοτεινό και ανεξιχνίαστο το μέγα βασίλειό του. Υπάρχει τρόπος να διερευνηθεί και ν’ αλλάξει, κι από σκοτεινό να γίνει φωτεινό κάτω από την ευεργετική επίδραση του Φωτός, αρκεί ο ιθύνων Νους να το θελήσει, αφού πρώτα έρθει στην κατάσταση αυτή, που να μπορεί να διακρίνει σωστά την υπάρχουσα Αλήθεια, ανακόπτοντας τη συνεχή και αυστηρή επιτήρηση της ύλης, η οποία δρώντας σ’ αυτό δημιουργεί, όπως είναι φυσικό, παρανόηση της έκχυσης, της λήψης και της χρήσης του Θείου Φωτός.

Εάν, λοιπόν, ο Νους στο καταύγασμά του από το Φως το δεχτεί μέσα του και πατάξει την κυριαρχούσα ύλη, τότε θα μπορεί ν’ αναγάγει και τη σωματική συνείδηση, διοχετεύοντας σ’ αυτήν σωστά την Ουσία του Φωτός. Έτσι έχουμε συνεργασία του Νου με το σώμα και προσπάθεια αναγωγής τους μέσω του Φωτός, κατεργαζόμενα σωστά αυτό, έτσι ώστε να υπάρχει συνεχής λήψη, απορρόφηση και συσσώρευση εκεί όπου μπορεί να κρατηθεί, με σκοπό τη χρησιμοποίησή του, όταν θα παραστεί ανάγκη να εδραιώσει και να στηρίξει τον εξωτερικό άνθρωπο, τη στιγμή που θα έχει εξαντλήσει όλα τα περιθώρια της Ζωής του.

Όπως ο Ιωσήφ επινόησε τη συσσώρευση και φύλαξη του σίτου στις σιταποθήκες για την περίοδο των ισχνών αγελάδων, έτσι, εφόσον επιτραπεί στην υψηλότερη σκέψη η κάθοδός της η συνειδητή στη χώρα της Αιγύπτου και η συνεργασία της με τον «Φαραώ», γίνεται η αρχή έλξης και

συσσώρευσης Φωτός για την ενίσχυση και ενδυνάμωση Κέντρων, τα οποία, όταν αρχίσει η εξασθένηση του εξωτερικού ανθρώπου, θα αναχθούν υπερκαλύπτοντας τη σαρκική συνείδηση μέσω του Φωτός και ανάγοντάς την σε Πνευματική.

Κάθε αντίσταση από μέρους της ιθύνουσας σκέψης «Φαραώ» στην εισροή της υψηλότερης σκέψης επιφέρει ανισορροπία και διατάραξη της Αρμονίας σε λειτουργίες οργανικές, του τμήματος που βρίσκεται κάτω από το διάφραγμα.

Έτσι έχουμε διάφορες παθήσεις στον οργανισμό ως αποτέλεσμα της αντίστασης αυτής, και σκοπός είναι η αποδυνάμωση της κυριαρχούσας νοημοσύνης και η ετοιμασία της υπόστασης να δεχτεί την υψηλότερη κατάσταση Νοημοσύνης.

Οι παθήσεις αυτές μπορούν να παραλληλιστούν με τις δέκα πληγές του Φαραώ. Έτσι τα αιματηρά νερά, οι βάτραχοι, οι μύγες, η επιζωοτία, τα πυώδη εξανθήματα, το χαλάζι, οι ακρίδες, το σκοτάδι και ο θάνατος των νεογέννητων, είναι δυνατόν να βρεθούν σαν διάφορες ασθένειες και παθήσεις στα σπλάχνα, τα νεφρά και σε άλλα όργανα του σώματος.

Η αντίδραση του ανθρώπου στην ανώτερη, υψηλή Πνευματική Συνείδηση, η οποία προσπαθεί να εξαπλωθεί στην ανθρωπότητα, επιφέρει συσσώρευση αρνητικής ενέργειας, η οποία εκδηλώνεται στον ανθρώπινο οργανισμό ως ασθένεια. Έτσι, βλέπουμε ασθένειες διάφορες, και αρκετές από αυτές ανίατες, να μαστίζουν την ανθρωπότητα, μα είναι ο ίδιος ο άνθρωπος υπαίτιος για την ύπαρξή τους. Η ποιότητα της συνειδητής πορείας του είναι αυτή που καθορίζει τη δραστηριότητά του και την εξελικτική κατάσταση της υπόστασής του, φυσικής και Πνευματικής.

Η Πνευματική υπόστασή του, το αληθινό «Εγώ», είναι ο μόνος δικαιωματικός Κληρονόμος της Θείας Κληρονομιάς. Η Θεία Σπερματική Καταβολή, η ευρισκόμενη μέσα σε κάθε υπόσταση, είναι αυτή που πρέπει να κυριαρχήσει και ν’ απορροφήσει καθετί άλλο, ώστε ν’ απομείνει μόνον η Θεία Δωρεά: η Πνευματική Συνείδηση.

Αυτή είναι που τελικά, ενισχυόμενη από το εκχεόμενο Φως, θ’ αναδυθεί μέσα από τα ερείπια της αποδυναμωμένης πλέον σαρκικής συνείδησης, αυτής που αιώνες κυριαρχούσε με παντοδυναμία και ισχύ, πιέζοντας ασφυκτικά τη μόνη αληθινή υπόσταση, τη Θεία Καταβολή.

Αυτήν την υπόσταση θα περιβληθεί ξανά ο άνθρωπος, αφού απεκδυθεί πλήρως, ολοκληρωτικά, το πιεστικό και νοσηρό περίβλημα, το οποίο ως προσωπείο αιώνες φέρει, αποκρύπτοντας το αληθινό του πρόσωπο, αυτό με το οποίο μπορεί να δει το Θεό του και να Τον κοιτάξει χωρίς το Φως να του καίει τα μάτια και το πρόσωπο, γιατί θα είναι από το ίδιο Φως, απ’ αυτό που άλλωστε πλάστηκε.

Αυτό το Φως πρέπει να ντυθεί ο άνθρωπος, καθιστάμενος Ένα μαζί του και κατακαίοντας με αυτό καθετί περιττό, το οποίο μέχρι τώρα έφερε. Αυτή η Φωτεινή Υπόσταση πρέπει να κυριαρχήσει, αφού πρώτα κάψει τα υπολείμματα της κάποτε ισχυρής, φαινομενικά, υπόστασης, της σαρκικής, η οποία αντλούσε τη δύναμή της από την ευρισκόμενη σε αδράνεια και διατελούσα υπ’ αυτήν Πνευματική συνείδηση.

Όταν ο προεδρεύων Νους αφήσει ελεύθερη την Πνευματική συνείδηση, τότε αυτή ενδυναμώνεται αντλώντας Φως και επεκτείνεται σε όλα τα σημεία της υπόστασης. Έτσι εγκαταλείπει ο άνθρωπος τη σαρκική συνείδηση «Αίγυπτο», αφυπνιζόμενος από την κατάσταση της θνητότητας (θάνατος Πνευματικός) και προχωρεί προς την Αναγέννησή του, η οποία εντείνεται όσο ο ίδιος αποκόπτει τα δεσμά με το σκοτεινό παρελθόν του.

Φυσικά, όσο προχωρεί δυσκολεύεται, γιατί δεν είναι εύκολο να αποκόψει τα δεσμά τα οποία αιώνες είχε δημιουργήσει, όσο περισσότερο προσεκολλάτο στην ύλη. Μα και η ύλη φαίνεται να κάνει τα πάντα, προκειμένου να τον κρατήσει δέσμιό της. Όμως ουσιαστικά είναι ο άνθρωπος εκείνος, που έχει δεθεί τόσο πολύ μαζί της, θελγόμενος από αυτήν, ώστε και την τελευταία στιγμή να δυσκολεύεται να κόψει τα δεσμά που έχουν απομείνει, σαν ισχυρότερα από τα άλλα.

Αποκόβοντας και το τελευταίο, ελεύθερος από κάθε δέσμευση, περνά την Ερυθρά Θάλασσα, τη συνοριακή γραμμή, αυτήν που διαχωρίζει το δεσμευτικό παρελθόν από μια μελλοντική πορεία προς την Αιώνια Ελευθερία, στην Αληθινή Ζωή. Στόχος είναι η Γη της Επαγγελίας, η χώρα της Χαναάν, η Γη του Πατέρα - Θεού, μα δεν είναι εύκολο να φτάσει κανείς εκεί.

Τι κι αν πέρασε την Ερυθρά θάλασσα, ναι, έγινε η αρχή, ελευθερώθηκε η Πνευματική Συνείδηση, ήρθε στο Φως, μα έγινε μόνον η αρχή. Πέρα απ’ αυτήν ανοίγεται πορεία μεγάλη και δύσκολη. Για να φτάσει κάποιος στην Πατρική Γη, πρέπει να διασχίσει την Απέραντη Έρημο, αυτή την οποία ο

λαός του Ισραήλ διέσχισε σε 40 χρόνια. Η πορεία στην έρημο είναι μια περιπλάνηση Πνευματική, είναι η πορεία που αναγκαστικά θα διαγράψει αυτός που θα θελήσει να βρεθεί στη Γη του Θεού, στη Γη της Ζωής.

Πρέπει να περάσει όλα τα στάδια, που η Πνευματική εξέλιξη επιβάλλει. Πρέπει να περάσει όλα εκείνα τα στάδια, που θα τον ετοιμάσουν να ενωθεί με το Φως, γιατί για να ενωθεί με το Φως, πρέπει να καταστεί Τέλειος, και για να γίνει αυτό, πρέπει να εκγυμναστεί καλά, πρέπει να αποβάλει τα πάντα, όλα όσα απέκτησε μετά την πτώση του, και να παραμείνει μόνον αυτό, που ως Κληρονομιά φέρει, το εντός του κρυμμένο Θείο Φως. Αυτό το Θείο Φως θα ενωθεί με την Πηγή, που βρίσκεται στη Γη Χαναάν.

Η πορεία των Ισραηλιτών στην έρημο καταδεικνύει όλες τις καταστάσεις αυτές, που ο άνθρωπος στην Πνευματική του πορεία θα διέλθει, ανερχόμενος προς τον Πατέρα. Είναι μια περιπλάνηση Πνευματική της υπόστασης, στην προσπάθειά της ν’ αναρριχηθεί προς το Φως, γνωρίζοντας ότι μέσα σ’ αυτό θα ζήσει Αιώνια. Συναντά όμως πάμπολλα εμπόδια, που δεν είναι τίποτ’ άλλο από δοκιμασίες προς ενδυνάμωσή της και τελειοποίησή της.

Έχει όμως και δείγματα της Αγάπης και Πρόνοιας του Θεού. Της παρέχεται έτσι η δυνατότητα να γνωρίσει η ίδια η υπόσταση ότι χωρίς αυτά δεν θα μπορούσε να επιζήσει και να προχωρήσει, ώστε να φτάσει εκεί όπου στοχεύει και επιθυμεί. Και έτσι μπορεί να κατανοήσει, ότι ναι μεν προσπαθεί και αγωνίζεται για ν’ ανέλθει, όμως και πάλι η Θεία Αγάπη και βοήθεια είναι αυτά που συντελούν στη σωτηρία.

Στα πάντα, σε κάθε σημείο της προσπάθειας προς σωτηρία του ανθρώπου και αποδέσμευσή του από την ύλη, το Χέρι του Θεού είναι Εκείνο, που πίσω από κάθε προσπάθεια κρύβεται, είναι Εκείνο που σε κάθε πέσιμο απλώνεται και σηκώνει και στηρίζει. Το Χέρι του Θεού είναι που ως «μάννα» σκορπίζει Πνευματική τροφή και σώζει από τον Πνευματικό θάνατο τις ψυχές, που έχασαν στο διάβα τους την Ουσία που χρειάζονται για να τραφούν και να επιζήσουν.

Δίνει στον άνθρωπο τους Νόμους Του, αυτούς που πρέπει να γνωρίζει και να τηρεί, για να μπορέσει να συνεχίσει την πορεία του προς τα Άνω. Με το Θείο Πυρ Του χαράζει αυτούς σε πλάκες, σημείο ότι οι Νόμοι αυτοί είναι Αναλλοίωτοι και Αμετάβλητοι, πάνω από την ανθρώπινη θέληση, έχοντας σκοπό να εναρμονίσουν τον άνθρωπο με την υπάρχουσα Αρμονία του Σύμπαντος.

Οι Συμπαντικοί αυτοί Νόμοι διέπουν και στηρίζουν την Αρμονία όλη, και ο άνθρωπος είναι μέρος της Αρμονίας στην Τέλεια εκδήλωσή του. Μόνο που θα φτάσει εκεί κλείνοντας τους Νόμους εντός του, καθιστάμενος Ένα μ' αυτούς, γενόμενος Ένα με το Θεό του, γιατί οι Νόμοι είναι ο Θεός. Ο Θεός είναι η Αρμονία του Σύμπαντος, το Σύμπαν είναι ο Θεός.

Το Θεό ακολουθεί ο άνθρωπος, με το Θεό θέλει να ενωθεί, μα πρέπει πρώτα να περάσει όλα τα στάδια της Πνευματικής του ερήμου, όλα τα στάδια της μεταβατικής αυτής κατάστασης, που θα τον οδηγήσει στην τέλεια Πνευματοποίησή του. Η τέλεια και διαρκής Πνευματοποίηση επέρχεται, εφόσον περάσει τη διαχωριστική γραμμή, τα νερά του Ιορδάνη, οπότε μπορεί να βαδίσει προς τη Γη της Χαναάν, τη Γη της Επαγγελίας.

Μα κι εκεί πρέπει να αγωνιστεί με τους βασιλείς, πρέπει να νικήσει τελείως όλες τις δυνάμεις του Νου και της Σκέψης, και τις ισχυρότερες αξιώσεις αυτών, και ο αγώνας αυτός είναι δύσκολος, τόσο δύσκολος, όσο μεγάλο είναι και το τίμημα της νίκης. Το επίτευγμα είναι ανάλογο με την προσπάθεια και η προσπάθεια πρέπει να είναι πολύ ισχυρή.

Στην προσπάθειά του και στον αγώνα του αυτόν, Βοηθό και Αρωγό έχει το Χριστό, ο οποίος αποκαλύπτεται στη συνειδητή Σκέψη και κατευθύνει αυτήν, ως επικεφαλής των μαχών, επί της ακτής της Χαναάν, ενεργοποιώντας τήν εντός του ανθρώπου ευρισκόμενη δύναμη πίστης.

Η αποκάλυψη αυτή του Χριστού στη συνείδηση και η ενεργός εκδήλωσή Του επιφέρει το ξύπνημα στην Πνευματική υπόσταση, η οποία αντιλαμβάνεται την εντός της Θεία Καταβολή (Λόγος της Αλήθειας) και ενδύεται Αυτήν, κάνοντας χρήση του Λόγου ως Αλήθεια και Ζωή ενυπάρχουσα εντός της, ικανή να την εγκαταστήσει στη Γη Χαναάν και να την ενώσει με την Ουσία του Φωτός.

Έχουμε την αφύπνιση του Πνεύματος, το οποίο προσπαθεί να ενωθεί με το Χριστό και μέσω Αυτού να καταστεί μόριο Φωτός παλλόμενο στο Άπειρο Φως, ευρισκόμενο σε εγρήγορση και Ενέργεια Θείας παλμοδόνησης εντός του Θεού.

Την αφύπνιση ακολουθεί η έλξη και η εισροή Φωτός εντός της υπόστασης, με αποτέλεσμα να καλύψει όχι μόνο τα Κέντρα που δημιουργούν την έλξη, αλλά να επεκταθεί και εκεί όπου η

θνητότητα ως σκότος είχε κυριαρχήσει, σβήνοντας κάθε σημείο Ζωής που υπήρχε. Η εισροή του Φωτός εμποτίζει τη συνείδηση ανάγοντάς την συνεχώς, εκλεπτύνοντάς την, έτσι ώστε η άλλοτε σωματική συνείδηση, υπό την ευεργετική επίδραση του Φωτός εκλεπτυνόμενη, ν’ αφομοιωθεί τελείως από τη Μία υπάρχουσα Πνευματική συνείδηση, στην Πνευματική υπόσταση του ανθρώπου.

Γιατί τώρα πλέον ο Πνευματικός Άνθρωπος είναι αυτός που αναδύεται ως κυρίαρχος της υπόστασής του, η οποία ανήκει στον Κύριο και Θεό του, και αντλώντας Φως συνεχώς αυξάνεται ενούμενος όλο και περισσότερο με Αυτόν, αφομοιώνοντας ως Φως εντός του και τα υπολείμματα της θνητότητας, ώσπου και αυτή ολοκληρωτικά να γίνει Φως και να περάσει στην Αθανασία και Αιώνια Ύπαρξη ως Φως: «κατεπόθη ο θάνατος εις νίκος» (Α΄ Κορινθ. ΙΕ΄, 54).

Η νίκη αυτή της Πνευματικής υπόστασης του ανθρώπου επιφέρει την ξαναγέννηση του Χριστού μέσα του και την ενεργή ύπαρξη Αυτού μέσα του, ώσπου να επέλθει η πλήρης ταύτιση με το Θείο, οπότε έχουμε την αναγωγή της χώρας της Αιγύπτου από χώρα σκότους και μυστηρίου σε χώρα Ζωής και Ουσίας, αφομοιούμενη στη Μία Ουσία του Πατρός και καθιστάμενη έτσι Ένα με την Αιώνια, αεί Υπάρχουσα Θεία Δύναμη του Άπειρου και Ατελεύτητου.